

"মৰমৰ সন্তানসকল – সকলোতকৈ ভাল দৈৱীগুণ হৈছে শান্ত হৈ থকা, অতি উচ্চ স্বৰত কথা নোকোৱা, মধুৰতাৰে কোৱা, তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া ট'কীৰ (বাণীৰ; সাকাৰ বতনৰ) পৰা মুভী (ছায়াছবি; সূক্ষ্ম বতন) লৈ, মুভীৰ পৰা চাইলেন্স (শান্তি; মূল বতন) লৈ যোৱা সেইবাবে অধিক আৰাজত (বাণীত) নাহিবা"

প্ৰশ্ন: কোনটো মুখ্য ধাৰণাৰ আধাৰত সকলো দৈৱীগুণ স্বতঃ আহি যাব?

উত্তৰ: মুখ্য হৈছে পবিত্ৰতাৰ ধাৰণা। দেৱতাসকল পবিত্ৰ হয়, সেয়েহে তেওঁলোকৰ দৈৱীগুণ আছে। এইখন জগতত কাৰো দৈৱীগুণ থাকিব নোৱাৰে। ৰাৱণ ৰাজ্যত দৈৱীগুণ ক'ৰ পৰা আহিব। তোমালোক ৰয়েল (ৰাজবংশীয়; সম্ভ্ৰান্ত) সন্তানসকলে এতিয়া দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰি আছে।

গীত: ভোলে নাথ সে নিৰালা..... (ভোলানাথতকৈ অনন্য...)

ওঁম শান্তি। এতিয়া সন্তানসকলে বুজি পায় যে নষ্ট হৈ যোৱাজনক (বিপথগামীক) গঢ়ি তোলাঁতা এজনেই। ভক্তি মার্গত অনেকৰ ওচৰলৈ যায়। কিমান তীৰ্থ যাত্ৰা আদি কৰে। নষ্ট হৈ যোৱাজনক গঢ়ি তোলাঁতা, পতিতসকলক পাৱন কৰি তোলাঁতাতো এজনেই হয়, সংগতি দাতা, গাইড (পথ প্ৰদৰ্শক), লিবাৰেটৰো (মুক্তিদাতাও) সেই এজনেই। এতিয়া গায়ন আছে কিন্তু অনেক মনুষ্য, অনেক ধৰ্ম, মঠ, পন্থ, শাস্ত্ৰ হোৱাৰ কাৰণে অনেক ৰাস্তা বিচাৰি থাকে। সুখ আৰু শান্তিৰ কাৰণে সংসংগবোৰলৈ নাযায় জানো। যিসকল নাযায় তেওঁলোক মায়াবী আনন্দতে মচণ্ডল হৈ থাকে। এইটোও তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এতিয়া কলিয়ুগৰ অন্তৰ সময়। মনুষ্যই এইটো নাজানে যে সত্যযুগ কেতিয়া হয়? এতিয়া কি? এয়াতো কোনো শিশুৱেও বুজিব পাৰে। নতুন সৃষ্টিত সুখ, পুৰণি সৃষ্টিত নিশ্চয় দুখ হয়। এই পুৰণি সৃষ্টিত অনেক মনুষ্য আছে, অনেক ধৰ্ম আছে। তোমালোকে যিকোনো লোককে বুজাব পাৰা। এয়া হ'ল কলিয়ুগ, সত্যযুগ পাষ্ট (অতীত) হৈ গ'ল। তাত এটাই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল, অন্য কোনো ধৰ্ম নাছিল। বাবাই বহুত বাৰ বুজাইছে, তথাপিও বুজায়, যিসকল আহে তেওঁলোকক নতুন সৃষ্টি আৰু পুৰণি সৃষ্টিৰ পাৰ্থক্য দেখুৱাব লাগে। লাগিলে তেওঁলোকে যিয়েই নকওঁক, কোনোবাই 10 হাজাৰ বছৰ আয়ুস বুলি কয়, কোনোবাই 30 হাজাৰ বছৰ আয়ুস বুলি কয়। অনেক মত নাই জানো। এতিয়া তেওঁলোকৰ ওচৰত শাস্ত্ৰৰ মতহে আছে। অনেক শাস্ত্ৰ, অনেক মত। মনুষ্যৰ মত নহয় জানো। শাস্ত্ৰও মনুষ্যেই নিলিখে জানো। দেৱতাসকলে কোনো শাস্ত্ৰ নিলিখে। সত্যযুগত দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম থাকে। তেওঁলোকক মনুষ্য বুলিও ক'ব নোৱাৰি। গতিকে যেতিয়া কোনো মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি লগ পোৱা তেতিয়া তেওঁলোকক এয়া শুনাৰ লাগে। বিচাৰ কৰিবলগীয়া কথা। নতুন সৃষ্টিত কিমান কম মনুষ্য থাকে। পুৰণি সৃষ্টিত কিমান বৃদ্ধি হয়। সত্যযুগত মাত্ৰ এটাই দেৱতা ধৰ্ম আছিল। মনুষ্যও কম আছিল। দৈৱীগুণ দেৱতাসকলৰহে থাকে। মনুষ্যৰ নাথাকে। সেই কাৰণেতো মনুষ্য গৈ দেৱতাসকলৰ আগত নমস্কাৰ কৰে নহয় জানো। দেৱতাসকলৰ মহিমা গায়। এইটো জানে যে তেওঁলোক স্বৰ্গবাসী, আমি নৰকবাসী কলিয়ুগবাসী। মনুষ্যৰ দৈৱীগুণ থাকিব নোৱাৰে। কোনোবাই যদি কয় যে অমুকৰ বহুত ভাল দৈৱীগুণ আছে! তেতিয়া ক'বা - নহয়, দৈৱীগুণ দেৱতাসকলৰহে থাকে কাৰণ তেওঁলোক পবিত্ৰ। ইয়াত পবিত্ৰ নোহোৱাৰ কাৰণে কাৰো দৈৱীগুণ থাকিব নোৱাৰে কিয়নো আসুৰি ৰাৱণ ৰাজ্য নহয় জানো। নতুন বৃক্ষত দৈৱীগুণ সম্পন্ন দেৱতাসকল থাকে আকৌ বৃক্ষ পুৰণা হয়। ৰাৱণৰ ৰাজ্যত দৈৱীগুণ সম্পন্ন কোনো থাকিব নোৱাৰে। সত্যযুগত আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাসকলৰ প্ৰবৃত্তি মার্গ আছিল। প্ৰবৃত্তি মার্গত থকাসকলৰহে মহিমা কৰা হৈছে। সত্যযুগত আমি পবিত্ৰ দেৱী-দেৱতা আছিলোঁ, সন্ন্যাস মার্গ নাছিল। কিমান পইন্টচ্ (মূল কথা) পোৱা যায়। কিন্তু সকলো পইন্টচ্ কাৰো বুদ্ধিত থাকিব নোৱাৰে। পইন্টচ্ পাহৰি যায় সেইকাৰণে ফেইল (অকৃতকাৰ্য) হয়। দৈৱীগুণ ধাৰণ নকৰে। এটাই দৈৱীগুণ ভাল। কাৰো সৈতে বেছিকৈ কথা নক'বা, মধুৰতাৰে ক'বা, বহুত কমকৈ বাৰ্তালাপ কৰিব লাগে কিয়নো তোমালোক সন্তানসকল ট'কীৰ (বাণীৰ; সাকাৰ বতনৰ) পৰা মুভী (ছায়াছবি; সূক্ষ্ম বতন) লৈ, মুভীৰ পৰা চাইলেন্স (শান্তি; মূল বতন) লৈ যাব লাগে। গতিকে ট'কী (কথা-বাৰ্তা) বহুত কম কৰিব লাগে। যিসকলে বহুত কম আৰু ধৈৰ্য সহকাৰে কথা কয় তেতিয়া ভাবে যে এওঁ ৰয়েল (সম্ভ্ৰান্ত) ঘৰৰ হয়। মুখেৰে সদায় ৰল্ল (গুণ) উচ্চাৰিত হৈ থাকিব লাগে।

সন্ন্যাসী বা যিয়েই নহওক তেওঁলোকক নতুন আৰু পুৰণি সৃষ্টিৰ কনট্ৰাষ্ট (পাৰ্থক্য) বুজাব লাগে। সত্যযুগত দৈৱীগুণ সম্পন্ন দেৱতাসকল আছিল, সেয়া প্ৰবৃত্তি মার্গ আছিল। তোমালোক সন্ন্যাসীসকলৰ ধৰ্মই বেলেগ। তথাপিও এইটোতো বুজি পোৱা নহয় - নতুন সৃষ্টি সতোপ্ৰধান হয়, এতিয়া তমোপ্ৰধান। আত্মা তমোপ্ৰধান হ'লে শৰীৰো তমোপ্ৰধান পায়। এতিয়া হয়েই

পতিত সৃষ্টি। সকলোকে পতিত বুলি কোৱা হ'ব। সেইখন হ'ল পাৱন সতোপ্ৰধান সৃষ্টি। সেইখন নতুন সৃষ্টিয়েই এতিয়া পুৰণি হয়। এই সময়ত সকলো মনুষ্য আত্মাই নাস্তিক, সেইকাৰণে হুলস্থূল হয়। প্ৰভুক (গৰাকীক) নজনাব কাৰণে পৰস্পৰ কাজিয়া-পেচাল কৰি থাকে। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক জনাসকলক আন্তিক বুলি কোৱা হয়। সন্ধ্যাস ধৰ্মৰসকলেতো নতুন সৃষ্টিক নাজানেই। সেয়েহে তালৈ নাহেই। পিতাই বুজাইছে, এতিয়া সকলো আত্মা তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে আকৌ সকলো আত্মাক সতোপ্ৰধান কোনে কৰি তুলিব? সেয়াতো পিতাইহে কৰি তুলিব পাৰে। সতোপ্ৰধান সৃষ্টিত কম মনুষ্য থাকে। বাকী সকলো মুক্তিধামত থাকে। ব্ৰহ্ম তত্ত্ব, য'ত আমি আত্মাসকল বাস কৰোঁ। তাক কোৱা হয় ব্ৰহ্মাণ্ড। আত্মাতো অবিনাশী হয়। এইখন অবিনাশী নাটক, য'ত সকলো আত্মাৰ ভূমিকা আছে। নাটক কেতিয়া আৰম্ভ হ'ল? সেই বিষয়ে কেতিয়াও কোনেও ক'ব নোৱাৰিব। এইখন অনাদি ড্ৰামা হয়। পিতা কেৱল পুৰণি সৃষ্টিক নতুন কৰি তুলিবলৈ আহিবলগীয়া হয়। এনেকুৱা নহয় যে পিতাই নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰে। যেতিয়া পতিত হৈ পৰে তেতিয়াহে আহ্বান কৰে, সত্যযুগত কোনেও আহ্বান নকৰে। হয়ই পাৱন সৃষ্টি। ৰাৱণে পতিত কৰি তোলে, পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি পাৱন কৰি তোলে। আধা-আধা বুলি নিশ্চয় কোৱা হ'ব। ব্ৰহ্মাৰ দিন আৰু ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি আধা-আধা হয়। জ্ঞানৰ দ্বাৰা দিন হয়, তাত অজ্ঞানতা নাথাকে। ভক্তি মাৰ্গক অন্ধকাৰ মাৰ্গ বুলি বুলি কোৱা হয়। দেৱতাসকল পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ পুনৰ অন্ধকাৰলৈ আহে সেইবাবে এই ছিৰিত (ছিৰিৰ চিত্ৰত) দেখুওৱা হৈছে - মনুষ্য কেনেকৈ সত্য, ৰজা, তমোত আহে। এতিয়া সকলোৰে জৰ্জৰিত (শোচনীয়) অৱস্থা। পিতা আহে ট্ৰান্সফাৰ (স্থানান্তৰ) কৰিবলৈ অৰ্থাৎ মনুষ্যক দেৱতা কৰি তুলিবলৈ। যেতিয়া দেৱতাসকল আছিল তেতিয়া আসুৰি গুণধাৰী মনুষ্যসকল নাছিল। এতিয়া এই আসুৰী গুণধাৰীসকলক পুনৰ দৈৱী গুণধাৰী কোনে কৰি তুলিব? এতিয়াতো অনেক ধৰ্ম, অনেক মনুষ্য আছে। কাজিয়া-পেচাল কৰি থাকে। সত্যযুগত এটাই ধৰ্ম গতিকে দুখৰ কোনো কথা নাই। শাস্ত্ৰততো বহুত সাধুকথা আছে যিবোৰ জন্ম-জন্মান্তৰ পটি আহিছে। পিতাই কয় - এই সকলোবোৰ ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ, তাৰ দ্বাৰা মোক পাব নোৱাৰে। মইতো স্বয়ং এবাৰেই আহি সকলোৰে সংগতি কৰিব লাগে। এনেয়ে কোনেও উভতি যাব নোৱাৰে। বহুত ধৈৰ্য্য সহকাৰে বহি বুজাব লাগে, হুলস্থূলো যাতে নহয়। তেওঁলোকৰ নিজৰ অহংকাৰতো থাকেই নহয় জানো। সাধু-সন্তসকলৰ লগত ফল'ৰাচো (অনুগামীও) থাকে। তৎক্ষণাত কৈ দিব এওঁৰো ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলৰ যাদু লাগিছে। যিসকল সিয়ান মনুষ্য হ'ব তেওঁলোকে ক'ব এয়া বিচাৰ কৰাৰ যোগ্য কথা। মেলা প্ৰদৰ্শনীত অনেক প্ৰকাৰৰ লোক আহে নহয়। প্ৰদৰ্শনী আদিত যিয়েই নাহক কিয় তেওঁক বহুত ধৈৰ্য্য সহকাৰে বুজাব লাগে। যেনেকৈ বাবাই ধৈৰ্য্য সহকাৰে বুজাই আছে। বহুত জোৰেৰে (উচ্চ স্বৰত) ক'ব নালাগে। প্ৰদৰ্শনীততো বহুত লোক একত্ৰিত হৈ যায়। তেতিয়া কৈ দিব লাগে - আপুনি কিছু সময় দি একান্তত আহি বুজিলে আপোনাক ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ ৰহস্য বুজাম। ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান ৰচয়িতা পিতাইহে বুজায়। বাকীতো সকলোৱে নেতী নেতী (নাজানোঁ-নাজানোঁ) বুলিয়েই কৈ যায়। কোনো মনুষ্যই যাব নোৱাৰে। জ্ঞানৰ দ্বাৰা সংগতি হৈ যায় পাচত জ্ঞানৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। এই জ্ঞান পিতাৰ বাহিৰে কোনেও বুজাব নোৱাৰে। বুজাওঁতাজন কোনোবা বয়সীয়া হ'লে তেতিয়া মনুষ্যই বুজিব এৱোঁ অনুভৱী হয়। নিশ্চয় সংসংগ আদি কৰিছে। কোনোবা কম বয়সীয়া সন্তানে বুজালে তেতিয়া ক'ব - এওঁ কি জানে। গতিকে এনেকুৱা সকলৰ ওপৰত বয়সীয়াসকলৰ প্ৰভাৱ পৰিব পাৰে। পিতাই এবাৰে আহি এই জ্ঞান বুজায়। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান কৰি তোলে। মাতৃসকলে বহি তেওঁলোকক বুজালে তেতিয়া আনন্দিত হ'ব। কোৱা - জ্ঞান সাগৰ পিতাই জ্ঞানৰ কলহ আমাক মাতৃসকলক দিছে যি আমি আকৌ অন্যকো দিওঁ। বহুত নম্ৰতাৰে কৈ থাকিব লাগে। 'শিৱ'ই জ্ঞানৰ সাগৰ হয় যিয়ে আমাক জ্ঞান শুনায়। তেওঁ কয় - মই তোমালোক মাতৃসকলৰ দ্বাৰা মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ গেট (দ্বাৰ) খোলোঁ, আন কোনেও খুলিব নোৱাৰে। আমি এতিয়া পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা পটি আছোঁ। আমাক কোনো মনুষ্যই নপঢ়ায়। জ্ঞানৰ সাগৰ এজনেই পৰমপিতা পৰমাত্মা। তোমালোক সকলো ভক্তিৰ সাগৰ। ভক্তিৰ অৰ্থ'ৰিটি (হৰ্তা-কৰ্তা) হোৱা, জ্ঞানৰ নহয়। জ্ঞানৰ অৰ্থ'ৰিটি এজন মইহে হওঁ। মহিমাও এজনৰেই কৰে। তেৱেঁই উচ্চতকৈ উচ্চ। আমি তেওঁকেই মানো। তেওঁ আমাক ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা পঢ়ায় সেয়েহে ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী বুলি গায়ন কৰা হৈছে। এনেকৈ বহুত মধুৰতাৰে বহি বুজোৱা। লাগিলে যিমানেই পঢ়া নহওক। অনেক প্ৰশ্ন সোধে। পোন-প্ৰথমেতো পিতাৰ প্ৰতিহে নিশ্চয় কৰাৰ লাগে। প্ৰথমে তোমালোকে এইটো বুজি লোৱা ৰচয়িতা পিতা হয় নে নহয়। সকলোৰে ৰচয়িতা এজনেই শিৱবাবা, তেৱেঁই জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। পিতা, শিক্ষক, সংগুৰু হয়। প্ৰথমে এইটো নিশ্চয়বুদ্ধি হওঁক যে ৰচয়িতা পিতাইহে ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান দিয়ে। তেৱেঁই আমাক বুজায়, তেওঁতো নিশ্চয় ৰাইটেই (সত্য কথাই) বুজাব। তাৰ পাচত আৰু কোনো প্ৰশ্ন উত্থাপন হ'ব নোৱাৰে। পিতা আহেই সংগমযুগত। কেৱল কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ ভস্ম হৈ যাব। মোৰ কামেই হৈছে পতিতক পাৱন কৰি তোলা। এতিয়া তমোপ্ৰধান সৃষ্টি। পতিত-পাৱন পিতাৰ অবিহনে কোনেও জীৱনমুক্তি পাব নোৱাৰে। সকলোৱে গংগা স্নান কৰিবলৈ যায় তেন্তে পতিত নহ'ল জানো। মইতো নকওঁ যে গংগা স্নান কৰা। মইতো কওঁ মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। মই তোমালোক সকলো প্ৰেমিকাৰ প্ৰেমিক হওঁ। সকলোৱে এজন প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰে। ৰচনাৰ ক্ৰিয়েটৰ (স্ৰষ্টা) এজন পিতাই হয়। তেওঁ কয় - দেহী-অভিমানী হৈ মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া এই যোগ অগ্নিৰে

বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এই যোগ পিতাই এতিয়াহে শিকায় যেতিয়া পুৰণি সৃষ্টি সলনি হৈ আছে। বিনাশ সন্মুখত ঠিয় হৈ আছে। এতিয়া আমি দেৱতা হৈ আছোঁ। পিতাই কিমান সহজকৈ বুজায়। পিতাৰ সন্মুখত যদিও শুনে কিন্তু একৰস হৈ (একান্তভাৱে) নুশুনে। বুদ্ধি অন্য ফালে দৌৰি থাকে। ভক্তিতো এনেকুৱা হয়। গোটেই দিন ৰেষ্ট (নষ্ট) হৈ যায় বাকী যিখিনি সময় নিৰ্দিষ্ট কৰি থয়, তেতিয়াও বুদ্ধি ক'ত ক'ত গুছি যায়। সকলোৰে এনেকুৱা অৱস্থা হয় চাগে। মায়া আছে নহয়!

কোনো কোনো সন্তান পিতাৰ সন্মুখত বহি ধ্যানত গুছি যায়, এয়াও সময় নষ্ট নহ'ল জানো। উপাৰ্জনতো নহ'ল। পিতাইতো কয় - স্মৃতিত থাকা, যাৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হয়। ধ্যানত গ'লে বুদ্ধিত পিতাৰ স্মৃতি নাথাকে। এই কথাবোৰত বহুত খেলিমেলি আছে। তোমালোকেতো চকু মুদিবও নালাগে। স্মৃতিত বহিব লাগে। চকু মেলি বহিবলৈ ভয় কৰিব নালাগে। চকু মেলি থাকিব লাগে। বুদ্ধিত প্ৰিয়তমৰ স্মৃতি থাকিব লাগে। চকু মুদি বহাতো নিয়ম নহয়। পিতাই কয় - স্মৃতিত বহা। এনেকৈতো নকয় যে চকু মুদি বহা। চকু মুদি, কান্ধ তললৈ কৰি (হাউলি) বহিলে বাবাই কেনেকৈ দেখিব। চকু কেতিয়াও বন্ধ কৰিব নালাগে। যদি চকু বন্ধ হৈ যায় তেন্তে নিশ্চয় কিবা খেলিমেলি আছে, অন্য কাৰোবাক স্মৰণ কৰি থাকে চাগে। পিতাইতো কয় - তোমালোকে অন্য মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়ক যদি স্মৰণ কৰা তেন্তে সঁচা প্ৰেমিক নহ'ল। সঁচা প্ৰেমিক হ'লেহে উচ্চ পদ পাব। সকলো পৰিশ্ৰম স্মৃতিত থকাৰ ক্ষেত্ৰতহে। দেহ-অভিমানত আহিলে পিতাক পাহৰি যায়, তেতিয়া ঠেকা-খুন্দা খাই থাকে আৰু বহুত মধুৰো হোৱা উচিত। বাতাৱৰণো মধুৰ হোৱা উচিত, কোনো আৱাজ (শব্দ) যাতে নাথাকে। কোনোবা আহিলে তেতিয়া যাতে দেখা পায় - কিমান মধুৰতাৰে কথা কয়। বহুত চাইলেন্স (শান্তি; মৌন বাতাৱৰণ) হোৱা উচিত। কোনো কাজিয়া-পেচাল কৰিব নালাগে। নহ'লে পিতা, শিক্ষক, গুৰু তিনিওজনৰে নিন্দা কৰা হ'ব। তেনে সন্তানে আকৌ পদো বহুত কম পাব। সন্তানসকলে এতিয়া বোধশক্তিতো পাইছে। পিতাই কয় - মই তোমালোকক উচ্চ পদ পাবৰ কাৰণে পঢ়াও। পঢ়ি আকৌ অন্যকো পঢ়াব লাগে। নিজেও বুজিব পাৰে, মইতো কাকো নুশুনাওঁ তেন্তে কি পদ পাম! প্ৰজা তৈয়াৰ নকৰিলে তেন্তে কি হ'বগৈ! যোগ নাই, জ্ঞান নাই তেন্তে নিশ্চয় পঢ়াসকলৰ আগত গৈ মূৰ দোৱাব লাগিব। নিজকে চাব লাগে যদি এই সময়ত ফেইল হওঁ, কম পদ পাওঁ তেন্তে কল্প-কল্পান্তৰলৈ পদ কম হৈ যাব। পিতাৰ কাম হৈছে বুজোৱা, নুবুজিলে নিজৰ পদ ব্ৰষ্ট কৰিব। কেনেকৈ কাৰোবাক বুজাব লাগে - সেয়াও পিতাই বুজাই থাকে। যিমানে কমকৈ আৰু মৃদুভাৱে ক'বা সিমানে ভাল। বাবাই চাৰ্ভিচ কৰাসকলৰ গুণগানো নকৰে জানো। বহুত ভাল চাৰ্ভিচ কৰিলে তেতিয়া বাবাৰ অন্তৰত অধিষ্ঠিত হয়। চাৰ্ভিচৰ দ্বাৰাহে অন্তৰত অধিষ্ঠিত হ'বা নহয় জানো। স্মৃতিৰ যাত্ৰাততো নিশ্চয় থকা উচিত তেতিয়াহে সতাপ্ৰধান হ'বগৈ। শাস্তি বেছিকৈ খালে পদ কম হৈ যাব। পাপ ভস্ম নহ'লে তেতিয়া শাস্তি বহুত খাবলগীয়া হয়, পদো কম হৈ যায়। তাকেই লোকচান বুলি কয়। এয়াও বেপাৰ নহয় জানো। লোকচানত যাব নালাগে। দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিবা। উচ্চ হোৱা উচিত। পিতাই উল্লিৰ কাৰণে নানা ধৰণৰ কথা শুনায়, এতিয়া যিয়ে কৰিব তেৱেঁ পাব। তোমালোক পৰিস্থানী (পৰীৰ দেশৰ) হ'ব লাগে, গুণো এনেকুৱা ধাৰণ কৰিব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) যিকোনো লোকৰ সৈতে বহুত নম্ৰতা আৰু ধৈৰ্য সহকাৰে বাৰ্তালাপ কৰিব লাগে। কথা-বাৰ্তা বহুত মধুৰ হ'ব লাগে। বাতাৱৰণ চাইলেন্সৰ (শান্তিৰ, মৌনতাৰ) হ'ব লাগে। কোনো আৱাজ (শব্দ) হ'ব নালাগে তেতিয়া চাৰ্ভিচৰ (সেৱাৰ) সফলতা হ'ব।

(2) সঁচা প্ৰেমিকা হৈ এজন প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৰণ কৰোতে কেতিয়াও চকু মুদি, কান্ধ তললৈ কৰি (হাউলি) বহিব নালাগে। দেহী-অভিমানী হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: বিশাল বুদ্ধিৰ দ্বাৰা সংগঠনৰ শক্তি বৃদ্ধি কৰোঁতা সফলতা স্বৰূপ হোৱা
সংগঠনৰ শক্তি বৃদ্ধি কৰা - এইটো ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ প্ৰথম শ্ৰেষ্ঠ কাৰ্য। তাৰবাবে যেতিয়া যিকোনো কথা মেজৰিটিয়ে ভেৰিফাই (সংখ্যাগৰিষ্ঠই যথার্থ বুলি প্ৰতিপন্ন)কৰে, তেতিয়া য'ত সংখ্যাগৰিষ্ঠ ময়ো তাতেই -
এয়াই হ'ল সংগঠনৰ শক্তি বৃদ্ধি কৰা। এই ক্ষেত্ৰত এনেকৈ নিজৰ যশস্যা নকৰিবা যে মোৰ বিচাৰতো বহুত ভাল। লাগিলে যিমানেই ভাল নহওক কিয় কিন্তু ইয়াৰ বাবে যদি সংগঠনৰ একতা ভাঙি যায় তেন্তে সেই ভালো সাধাৰণ হৈ যাব। সেই সময়ত নিজৰ বিচাৰ ত্যাগ কৰিবলগীয়া হ'লেও সেই ত্যাগতে ভাগ্য আছে।

ইয়াৰ দ্বাৰাই সফলতা স্বৰূপ হ'বা। নিকট সম্বন্ধত আহিবা।
ম্লোগান: সৰ্ব সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰিবৰ কাৰণে মনৰ একাগ্ৰতাক বঢ়োৱা।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!